

CAPITOLUL 1

Terenul de vânătoare

Era o după-amiază întunecată și vântoasă de primăvară, iar orașul Londra urmărea un orașel minier pe fundul secat al vechii Mări a Nordului.

În vremuri mai fericite, Londra nu s-ar fi sinchisit nici odată de o asemenea pradă plăpândă. Marele Oraș al Tracțiunii își petrecuse pe atunci zilele vânând orașe mult mai mari decât acesta, suind spre nord până la marginea Pustiului Gheții și coborând spre sud până la țărmurile Mediteranei. Dar în ultima vreme, prăzile de orice fel se împuținaseră, iar unele orașe mai măricele începuseră să arunce priviri lacome spre Londra. În ultimii zece ani se ascunsese de ele, furișându-se printr-un district vestic muntos și umed, despre care Ghilda Istoricilor spunea că fusese cândva insula Britaniei. Timp de zece ani nu mâncase decât târgușoare agricole și așezări staționare pitite printre dealurile acelea ploioase. Acum, în cele din urmă, Lordul Primar decisese că era momentul să-și ducă orașul din nou peste puntea de uscat, înapoi în Marele Teren de Vânătoare.

Abia parcursese jumătate din punte, când observatorii din foșoarele înalte zăriră orașelul minier, care ronțăia pe șesurile de sare la vreo treizeci de kilometri în față. Pentru locuitorii Londrei păru un semn al zeilor, ba până și Lordul Primar (care nu credea în zei ori în semne) aprecie că era un bun început al călătoriei spre est și dădu ordinul de începere a urmării.

Orășelul minier văzu pericolul și se întoarse să fugă, însă șenilele uriașe de sub Londra începuseră deja să ruleze tot mai repede. În scurt timp orașul se clătina greoi în vânătoare febrilă, un munte mișcător din metal, care se ridica pe șapte niveluri, aidoma etajelor unui tort de nuntă. Nivelurile inferioare erau acoperite de fumul motoarelor, reședințele bogaților sclipeau albe pe punțile superioare, iar deasupra tuturor, crucea din vârful catedralei Saint Paul scânteia auriu, la șase sute de metri deasupra pământului pustiit.

* * *

Când începu totul, Tom curăța exponatele din secția de Istorie Naturală a Muzeului Londrei. Simți vibrația distinctivă din podeaua metalică și, ridicând ochii, văzu machetele balenelor și ale delfinilor care atârnavă din plafonul galeriei legănându-se de cablurile lor și scârțâind slab.

Nu se sperie. Trăia în Londra de cincisprezece ani, de când se născuse, și era obișnuit cu mișcările sale. Știa că orașul își schimbă cursul și accelera. Îl străbătu un fior de entuziasm, străvechiul freamăt al vânătorii, pe care îl împărtășeau toți londonezii. Sigur zăriseră o pradă! Tom lăsă din mână periile de praf și pământurile, și-și lipi o palmă de perete, percepând vibrațiile ce soseau ca niște unduieli dinspre uriașa sală a mașinilor aflată în adâncul Foalelor. Da, asta era – începuse pulsația gravă a motoarelor auxiliare, *bum, bum, bum*, aidoma unei tobe gigantice care bătea înăuntrul oaselor sale.

Ușa din capătul opus al galeriei se deschise brusc și dădu buzna Chudleigh Pomeroy, cu meșa așezată strâmb pe cap și chipul rotund învăpăiat de indignare.

— În numele lui Quirke! izbucni el, holbându-se la balenele ce descriau cercuri sub tavan și la păsările împăiate

ce tresăltau și vibrau în vitrinele lor, de parcă se scuturau de captivitatea îndelungă, pregătindu-se să zboare din nou. Ucenic Natsworthy, ce se întâmplă aici?

— Este o urmărire, domnule, spuse Tom, întrebându-se cum era posibil ca șeful-adjunct al Ghildei Istoricilor să fi trăit de atâta timp la bordul Londrei și să nu-i poată recunoaște ritmurile interne. Probabil că-i o pradă bună, explică el. Au activat toate auxiliarele. Asta nu s-a mai întâmplat de foarte mult timp. Poate că norocul Londrei s-a schimbat într-un final!

— Puah! pufni Pomeroy și făcu o grimasă când geamurile vitrinelor începură să se vaiete și să tremure la unison cu cadența motoarelor.

Deasupra capului său, macheta cea mai mare – o creatură numită „balena albastră”, care dispăruse cu mii de ani în urmă – zvâcnea înainte și înapoi pe parâmele ei, ca un leagăn pentru copii.

— Poate că așa este, Natsworthy, urmă bătrânul, dar regret că Ghilda Inginerilor n-a dotat clădirea asta cu niște amortizoare decente. Unele dintre specimene sunt foarte delicate. Nu-i bine. Nu-i bine deloc.

Scoase o batistă pătată din faldurile hainei sale lungi și negre și-și tamponă fața.

— Vă rog, domnule, spuse Tom, îmi îngăduiți să mă duc la platformele de observație și să privesc urmărirea – doar o jumătate de oră? De ani de zile n-a mai fost o urmărire pe cinste...

Pomeroy păru șocat de-a binelea.

— Nici vorbă, Ucenic! Uită-te la praful pe care-l stârnește afurisita asta de urmărire! Toate exponatele vor trebui curățate din nou și verificate pentru stricăciuni.

— Da' nu-i cinstit! se plânse Tom. Tocmai am șters de praf toată galeria!

Știu imediat că făcuse o greșeală. Bătrânul Chudleigh Pomeroy nu era un om rău prin comparație cu alți Ghildmeni, dar nu-i plăcea să fie contrazis de un simplu Ucenic de Clasa a Treia. Pomeroy își îndreptă spinarea, ridicându-se la întreaga lui înălțime (care era doar cu puțin mai mare decât întreaga lui lățime), și se încruntă atât de sever, încât semnul Ghildei sale aproape că dispăru între sprâncenele stufoase.

— Viața însăși nu-i cinstită, Natsworthy, bubui el. O singură obrăznicie dacă mai aud de la tine și vei fi la tură-n Foale imediat ce se-ncheie urmărirea asta!

Dintre toate corvezile groaznice pe care trebuia să le îndeplinească un Ucenic de Clasa a Treia, tura-n Foale era cea mai detestată de Tom. Băiatul amuți rapid, privind docil spre vârfurile impecabil lustruite ale cizmelor Curatorului-Șef.

— Ți s-a spus să lucrezi în departamentul ăsta până la ora șapte și *vei lucra* până la ora șapte, continuă Pomeroy. Între timp mă voi sfătui cu alți curatori despre aceste zguduituri oribile, absolut oribile...

Ieși grăbit din galerie, continuând să bolborosească. Tom privi în urma lui, apoi își ridică ustensilele și se întoarse decepționat la treabă. De obicei nu-l deranja să facă curățenie, mai ales în galerie, unde animalele erau prietenoase și roase de molii, iar balena albastră își arăta zâmbetul ei mare și albastru. Dacă se plictisea, pur și simplu începea să viseze cu ochii deschiși, devenind un erou care elibera fete frumoase din ghearele piraților aerului, salva Londra de Liga Antitracțiune și trăia fericit până la adânci bătrânețe. Dar cum putea să mai viseze cu ochii deschiși acum, când tot restul orașului se delecta cu prima urmărire adevărată după atâta timp?

Așteptă alte douăzeci de minute, însă Chudleigh Pomeroy nu se întoarse. Nu se mai afla nimeni în preajmă. Era miercuri, ceea ce însemna că Muzeul era închis publicului, iar majoritatea Ghildmenilor seniori și a Ucenicilor de Clasele

Întâi și a Doua aveau zi liberă. Ce rău s-ar fi putut întâmpla dacă Tom s-ar fi strecurat afară pentru zece minute, doar ca să vadă cum stau lucrurile? Își piti săculețul cu ustensile pentru curățenie în spatele unui iac perfect poziționat și se îndreptă repede spre ușă prin umbrele dansatoare ale delfinilor.

Pe coridor toate lămpile cu argon dansau și ele, revărsându-și lumina de-a lungul pereților din metal. Doi Ghildmeni în veșminte negre se grăbiră pe lângă el și băiatul auzi glasul subțire al bătrânului dr. Arkengarth văicărindu-se:

— Vibrații! Vibrații! O să-mi distrugă ceramica din secolul al douăzeci și cincilea...

Tom așteaptă până ce Ghildmenii dispărură după un cot al coridorului, apoi ieși repede și coborî pe scara cea mai apropiată. O luă pe o scurtătură prin galeria Secolului XXI, trecând pe lângă statuile mari din plastic ale lui Pluto și Mickey, zei cu capete de animale ai Americii pierdute. Traversă în fugă sala principală și trecu prin galerii pline cu obiecte ce supraviețuiseră cumva în mileniile de când Anticii se autodistruseseră în vârtoarea teribilă de arme atomice orbită-sol și bombe cu viruși personalizați ce primise numele de Războiul de Șaizeci de Minute. După alte două minute, băiatul ieși printr-o ușă laterală în hărmălaia și animația de pe Tottenham Court Road.

Muzeul Londrei se afla chiar în butucul Nivelului Doi, într-un cartier plin de viață numit Bloomsbury, iar pântecul Nivelului Unu atârna aidoma unui cer ruginit la un metru deasupra acoperișurilor. Tom nu-și făcea griji că va fi zărit în timp ce-și croia drum prin strada întunecoasă și aglomerată către Ochecranul public de lângă stația de elevatoare Tottenham Court Road. Când se alătură mulțimii din fața lui, întrezări pentru întâia oară prada îndepărtată: o pată încețoșată, albastru-cenușie, spălăcită, ce fusese capturată de videocamerele de la Nivelul Șase.

— *Orașul se numește Salthook, bubui glasul crainicului. O platformă minieră cu nouă sute de locuitori. În prezent se deplasează spre est, dar Ghilda Navigatorilor estimează că Londra îl va prinde înainte de apusul soarelui. Dincolo de puntea de uscat, sigur ne așteaptă multe alte orașe, o dovadă clară a înțelepciunii Lordului Primar, care a decis să ducă Londra din nou spre est...*

Tom nu-și simțise niciodată orașul mișcându-se cu asemenea viteză uluitoare și tânji să se afle jos, pe puntea de observație, și să simtă vântul biciuindu-i obrajii. Probabil că dăduse deja de bucluc cu domnul Pomeroy. Ce conta dacă mai întârzia câteva minute?

Porni în fuga mare și în scurt timp ajunse la Bloomsbury Park, aflat sub cerul liber, la marginea nivelului. Cândva fusese un parc în toată puterea cuvântului, cu arbori și iazuri pentru rațe, însă, din cauza penuriei recente de prăzi, fusese destinat producerii de hrană, iar peluzele fuseseră înlocuite cu loturi de varză și bazine pentru alge. Totuși, platformele de observație erau încă acolo, ca niște balcoane înalte, ce se proiectau în exterior la marginea nivelului și de unde londonezii puteau privi panorama ținuturilor prin care treceau. Tom se grăbi spre cea mai apropiată dintre ele. Acolo se strânsese o mulțime încă și mai mare, printre care se zăreau destul de multe veșminte negre ale Ghildei Istoricilor, așa că băiatul se strădui să treacă neobservat când își croi drum până la balustradă și privi dincolo de ea. Salthook se găsea la numai opt kilometri în față, gonind cu viteză maximă; din coșuri i se revărsa fum negru.

— Natsworthy! se auzi un glas ca un nechezat și Tom simți un gol în stomac.

Privi în jur și descoperi că stătea lângă Melliphant, un Ucenic corpolent de Clasa Întâi, care-i rânji și zise:

— Nu că-i minunat? O platformă de exploatare a sării, micuță și grăsuță, cu sol-motoare C20! Exact ce-i trebuie Londrei!

Herbert Melliphant făcea parte din cel mai rău soi de bătauși; era unul dintre cei care nu numai că te pocneau și te băgau cu capul în closet, dar se străduiau să-ți afle toate secretele și chestiile care te nelinișteau cel mai tare, pentru ca apoi să se folosească de ele și să te ia peste picior. Îi făcea plăcere să se lege de Tom, care era micuț, și timid, și nu avea prieteni să-i sară în apărare – iar Tom nu-i putea replica în același fel, deoarece familia lui Melliphant plătise pentru ca băiatul lor să ajungă Ucenic de Clasa Întâi, pe când Tom, care nu avea familie, era doar Clasa a Treia. El știa că Melliphant se sinchisea acum să i se adreseze doar pentru că spera s-o impresioneze pe Clytie Potts, o Istorică tânără și drăguță, care în momentul ăla stătea în spatele lor. Tom încuviință din cap și se întoarse ca să fie atent la urmărire.

— Priviți! strigă Clytie Potts.

Distanța dintre Londra și pradă se reducea rapid și o formă întunecată se înălța din Salthook. Fu urmată în scurt timp de alta, apoi de alta. Nave aeriene! Mulțimile de pe platformele de observație ale Londrei ovaționară și Melliphant spuse:

— Aha, negustorii aerieni. Își dau seama că orașul e condamnat, așa că o șterg înainte să-l înfulecăm. Dacă n-ar face-o, le-am putea revendica mărfurile alături de tot ce există la bord!

Tom fu încântat să vadă că Clytie Potts părea plictisită de Melliphant: fata era cu un an mai mare decât el și probabil că știa deja toate detaliile astea, deoarece absolvise examenele Ghildei și purta tatuat pe frunte semnul Istoricilor.

— Priviți! strigă ea din nou, după care se uită la Tom și-i zâmbi larg. Uitați-vă nițel la ele! Nu sunt minunate?

Tom își îndepărtă din ochi părul rebel și se uită la navele care se înălțau și dispăreau în norii suri ca ardezia. Pentru o clipă se pomeni tânjind să se înalțe cu ele spre lumina soarelui. Ce minunat ar fi fost dacă sărmanii lui părinți nu

I-ar fi lăsat în seama Ghildei, să fie educat ca Istorice! Și-ar fi dorit să poată lucra într-un cliper aerian și să vadă toate orașele lumii: Puerto Angeles, plutind pe Pacificul albastru, și Arkangel, patinând pe tălpici din fier peste mările nordice înghețate, uriașele orașe-zigurat ale nuevo-mayașilor și fortărețele nemișcate ale Ligii Antitracțiune...

Însă toate acelea erau visuri, pe care era mai bine să le păstreze pentru vreo după-amiază plictisitoare în Muzeu. O nouă explozie de ovații îl anunță că urmărirea se apropia de final, așa că dădu uitării navele și își îndreptă din nou atenția asupra lui Salthook.

Orașelul se afla atât de aproape, încât putea distinge formele ca niște furnici ale oamenilor ce alergau pe nivelurile sale superioare. Cât de înspăimântați trebuiau să fie, în timp ce Londra se apropia neîncetat și fără niciun loc unde să se poată ascunde! În același timp însă Tom știa că nu trebuia să simtă nicio părere de rău față de ei: era firesc ca orașele să mănânce orașe mai mici, tot așa cum orașele mâncau târguri, iar târgurile înfulecau amărătele de așezări staționare. Acesta era Darwinismul Municipal, după care funcționa lumea de o mie de ani, de când marele inginer Nikolas Quirke transformase Londra în primul Oraș de Tracțiune.

— Londra! Londra! strigă acum Tom, alăturându-și glasul la ovațiile și răcnetele celor de pe platformă, și după numai câteva clipe entuziasmul lor fu răsplătit cu imaginea desprinderii uneia dintre roțile lui Salthook.

Orașelul derapă și se opri, iar coșurile pentru fum se rupseră și se prăbușiră în străzile pline de oameni panicați, după care nivelurile inferioare ale Londrei îl acoperiră vederii și Tom simți cum podeaua punții vibrează când Fălcile hidraulice gigantice ale orașului său se închiseră violent.

De pe platformele de observație se înălțară strigăte de încântare. Difuzoarele de pe pilonii de susținere a nivelurilor începură să cânte „Mândria Londrei” și cineva pe care Tom

nu-l mai văzuse în viața lui îl îmbrățișă strâns și-i răcni în ureche:

— Am prins o pradă! Am prins o pradă!

Nu se simțea deranjat; în clipa aceea, îi iubea pe toți de pe platformă, chiar și pe Melliphant.

— Am prins o pradă! zbieră și el, străduindu-se în același timp să se elibereze, după care simți podeaua punții tremurând iarăși.

Undeva dedesubtul lui, giganticii colți din oțel ai orașului îl prinseseră pe Salthook, îl ridicaseră și-l trăgeau acum înăuntru, spre Foale.

— ...și poate că i-ar plăcea să vină și Ucenicului Natsworthy, o auzi el pe Clytie Potts.

Tom habar nu avea la ce se referea fata, dar în clipa când se întoarce, ea îl atinse pe braț și zâmbi:

— În seara asta, îi explică, va fi sărbătoare, în Kensington Gardens. Dans și artificii! Nu vrei să vii?

Nimeni nu invita Ucenici de Clasa a Treia la petreceri – mai ales persoane așa drăguțe și populare precum Clytie – și Tom se întrebă la început dacă nu cumva fata îl lua peste picior. Se părea totuși că Melliphant nu gândea așa, deoarece o trase pe Clytie într-o parte și zise:

— Nu-i vrem acolo pe cei de teapa lui Natsworthy.

— De ce nu? întrebă fata.

— Păi, nu-i clar? pufăi Melliphant și chipul lui pătrășos se învăpăie aproape la fel de mult ca al domnului Pomeroy. Nu-i decât un Trei. Un servitor. N-o să capete niciodată semnul Ghildei. O să sfârșească pur și simplu ca asistent de curator. Nu-i așa, Natsworthy? rânji el spre Tom. Păcat că taică-tău nu ți-a lăsat destui bani pentru o ucenicie *ca lumea*...

— Asta nu-i treaba ta! răcni Tom furios.

Exaltarea pe care i-o produsese capturarea lui Salthook se evaporase și se simțea din nou neliniștit, întrebându-se ce pedepse aveau să-l aștepte când Pomeroy urma să afle

c-o ștersese din Muzeu. Nu avea deloc chef de zeflemelele lui Melliphant.

— Bănuiesc c-asta-i soarta când trăiești într-o mahala din nivelurile inferioare, rânji Melliphant, apoi se întoarse spre Clytie Potts. Mama și tatăl lui Natsworthy locuiau jos la Patru, știi, și când a fost Marea Prăbușire, amândoi au fost turțiți ca niște clătite cu zmeură: *pleosc!*

Tom nu voia să-l lovească, dar totul se întâmplă de la sine. Înainte să-și fi dat seama ce face, mâna i se strânse în pumn, care se repezi înainte.

— Au! țipă Melliphant, atât de surprins, încât căzu pe spate.

Cineva răcni aprobator și Clytie își înăbuși un chicotit. Tom rămase locului, își privi pumnul care tremura și se întrebă cum de făcuse așa ceva.

Însă Melliphant era mult mai voinic și mai dur decât el și se ridicase deja. Clytie încercă să-l oprească, dar alți Istorici îl încurajau zgomotos, iar un grup de băieți în tunicile verzi ale Ucenicilor Navigatori se adunară în spatele lor și începură să scandeze:

— Caft! Caft! Caft!

Tom știa că împotriva lui Melliphant avea tot atâtea șanse câte avusese Salthook împotriva Londrei. Se retrase un pas, dar mulțimea din jur îl împinse înapoi. Din lateral, pumnul lui Melliphant îl izbi în față, genunchiul lui Melliphant îl lovi brutal între picioare, iar el se îndoi din mijloc și se împletici într-o parte, cu ochii plini de lacrimi. Ceva mare, moale și elastic ca o sofa, îi stătu în cale, iar când îl lovi cu capul, scoase un pufăit sonor.

Tom ridică ochii și zări o față rotundă și roșie, cu sprâncene stufoase sub o perucă așezată strâmb; o față care se învăpăie încă și mai mult când îl recunosc.

— Natsworthy! tună Chudleigh Pomeroy. În numele lui Quirke, dar ce crezi că faci aici?